

Mořský kůň

Nejen na souši, i v moři žijí koně! Hlavu s hřívou, hřbet a hrud' mají stejné jako koníci pozemští, avšak nohou mají jen přední pár a místo kopyt jsou opatřena ploutvemi. Zadní pár nohou zcela chybí, nahrazuje jej dlouhý ocas vzhledu rybiho. Jejich srst se leskne a hříva je velmi hustá.

Tito koně žijí ve velkých společenstvích, ale jsou to pouze hřebci. Divokým ržáním vábí k sobě pozemské klisny a s těmi pak na mělčině zplodí hříbata. Klisny jsou jako očarované, touží po vodě a stále se vracejí k moři. Když se pak ohrbí, vrhají se mladí hřebečci rovnou do vln a plavou za svými otci. Malé klisničky z tohoto spojení nemají podobu mořských koní, jsou však neobyčejně rychlé a jejich srst se zdá být postříbřena měsícem. Pro svou hbitost a učenlivost jsou velmi ceněné na královských dvorech.

Příchod mořských koní je vždy zvěstován západním větrem. Mořský kůň může být člověku nebezpečný: ucítí-li na lodi klisnu, bije kolem korábu ploutvemi a silným ocasem, takže způsobí vlnobití. Nadto se všechny klisny jako omámené vrhají za hlasy hřebců a pokud se neutopí, zdivočí natolik, že je už nikdo neosedlá. Chytit mořského koně nelze: kouše kolem sebe a úder ocasní ploutví je smrtelný.

Klisny, které jsou na lodi, je nutné potírat olejem z voňavých bylin, aby je mořští koně neucítili. Je třeba troubit na trubky a bubnovat do bubnů, aby mořští koně neuslyšeli volání klisen. Nesmí se na ně ukazovat, tento pohyb přitahuje pozornost koní a mohli by loď doprovázet delší dobu.

Kdo byl mořský kůň? Snad některá z velryb...

Siréna

Siréna patří mezi nejnebezpečnější mořské tvory. Ne pro svou sílu, ale pro krásu a kouzelnou moc. Kolik námořníků kvůli ní zahynulo! Siréna se může vynořit z moře sama, ale může jich být i několik. Mnoho mužů se za sirénou vrhá do vody, jakmile ji spatří, neboť mají za to, že jde o trosečnici. Okouzlí je krásná tvář a neoděná hrud'. Sirény mají dlouhé vlasy světlé barvy a velmi zářivé oči. Cudně klopí řasy a usmívají se. Koho by takový půvab nezaujal?

Muži skočí přes palubu a nevšimnou si včas, že kráska má kromě rukou také křídla, která mívá složena na zádech. Peří na křídlech je načervenalé barvy a neobvyčně dlouhé, takže siréna ulétne velkou vzdálenost bez únavy. Její tělo je ženské jen zpuří – pod vodou se ukrývá od pasu dolů tělo rybí, pokryté šupinami. Místo ocasní ploutve má však siréna velký ptačí pařát. Ten jí slouží k uchycení na skalách. Žije tedy nejen ve vodě, ale i na souši. Křídla ji donesou na útesy, na nichž se usadí a zpívá.

Její zpěv je překrásný! Očaruje každého. Kormidelník zapomene na příkazový směr a řídí koráb přímo na skály, na nichž se siréna objevila. Loď se pak rozlomí vejpúl a námořníci neutonou, leč potopí se na dno moře, kde jako nemrtví budou sirénám sloužit. Vysvobození pro ně není, leda by se příbuzní za ně sedm let modlili.

Mužům je třeba zacpat uši vlnou či voskem, aby nezaslechli čarovný zpěv.

Kdo byla siréna? Opět některá z velryb? Unavení námořníci, toužící po dívkách, si ji mohli vymyslet. Ale údajně ji viděl i Kryštof Kolumbus...